

Runon muotoon laitettu pieni tarinan pahanen... Hukka Olen vain pieni tyttörukka,
on kädessäni nuhjuinen hukka.
Susi mua suojelee, se untani vartioi.
En sen tassusta irti päästä, se mukanani
kulkee joka säässä. Nukkavieru on suteni
pehmainen, silmätkin kohta tippuu päästä sen.
Se silti on ystäväni kallein ja ainoain.
Parempi vain jos muut ei sitä huomaa lain.
Mä oikeaksi taikoa sen soisin,
jos vain mulla taikavoimia siihen oisi. Silloin
susi hukkanen pitköt kyntensä paljastaisi, ja niitä pahoihin
ihmisiin käyttäisi. Yhdessä olisimme parivaljakko
voittamaton, joka vääryyden poistaisi ja kaiken pahan
kosta. Olisi meillä intohimokin yhteinen, tuo
lämmen veri elävien. Ei ole helppoa
elää ja saalistaa, nähdä nälkää ja olla vaan.
Mutta silti joka päivä tuntuu,
että vahvistun enkä ole enää
se sama pieni tyttörukka. Pedon lapsi Pieni kymmenvuotias on elänyt
samaa elämää jo kymmeniä vuosia.
On lapsen ajantaju kadonnut,
taru todellisuuteen sekoittunut. Mielikuvitus
kuitenkin voi auttaa, kun elämä muuten on
rankkaa. Öisin hän kaduilla vaeltaa,
etsii syötävää, mihin voi naskalin
terävät hampaansa upottaa.
Ei pyytänyt tyttö hirviöksi päästä, mutta kohtalo
on hassu juttu, se ei kysele eikä ketään
säästä. On tyttö tuo yksinäinen kuin hänen
mukanaan kulkeva susi, lelu niin tärkeä, ettei
kukaan muu tohdi siihen koskea.
Nyt etsii tyttö loitsua,
jolla voi kaverinsa ainoan oikeaksi taikoa.
Sellainen jossain kuulema on, löytääkö tyttö
tuon noidan, se vielä arvoitus on. Punainen
On yllään tytön huppari punainen, se häntä
menneisyydestä muistuttaa. On tarina väärin
ymmärretty, se ihmisten mieliin niin jätetty.
Ei ollut tuo tyttö viaton,
vaan itse pedon lapsi on.
Seurasi peto suuri ja karvainen tyttöä mökkiin
noidan, julman ja ruman. Mutta myöhäistä jo oli,
kun noita katala loitsujaan loi.
Muuttui peto hirmuinen leluksi pienen lapsen.
Suojelee tyttö sitä hengellään ja
toivoo että isänsä takaisin saisi. Muuttui satu todeksi,

kun noita metsän lumosi.
Nyt suuren kaupungin kaduilla
olennot sadun tarinan.
paikkaansa,
"Tule isä takaisin",
kuiskaa tyttö korvaan suden iltaisin. Candice Olen vain tyttö pikkuinen, mutta
ulkomuotoni suloisen alla piilee peto hirmuinen. En voi olla kuten muut, tytöt nauravat, ulkona
narua hyppivät. Olen sadusta eksynyt, suuren
kaupungin katuja kuljen nyt. Ei ole mulla ystävää, ei aikuista, joka laulaisi mut illalla uneen.
Juttelen eläimille, ne mua ymmärtävät, mutta silti usein luotani pois pakoon luikkivat. Aistivat kai
pedon sisälläni, olen niin yksin. Kunpa vain saisin isäni takaisin. Kerran kuussa, täydenkuun
aikaan, muutun työstä sudeksi ja saan voimat niin valtavat, ettei yksikään mies tohdi leiskuviin
silmiini katsoa. Olisi isäni musta varmasti ylpeä, mutta olen huomannut ettei maailmassa tässä
ole helppoa olla hirviö. En voi keneenkään
luottaa, koska tiedän että kuka tahansa voi lisää tuskaa mulle tuottaa. Enkä enempää surua mä
kaipaa, on elämä tää jo muutenkin tarpeeksi vaikeaa. Olen niin hukassa, mutta onneksi rakas
hukkani on turvassa. Sylissäni lämpimässä, kädessäni pienessä. Kotiin jo tahtoisin päästä, sekä
löytää sen noidan, joka kirouksen tämän yllemme noitui. Tuo noita katala kokisi kohtalon
julman. Ja jos vain voisin, mä hänet nukeksi pieneksi taikoisin. Olisi silloin kaikki kuten ennen, ja
vierellä isän, kotiin jo päästä voisi.